

Messun saarna – myös kerrattavaksi kotihartaudessa
Hyvän Paimenen luterilainen seurakunta, Loimaa
14. sunnuntain Pyhän Kolminaisuuden päivästä, 6.9.2026

Pyhäpäivän aihe	Kiitollisuus
Liturginen väri	Vihreä
Alttarikynttilöitä	2 alttarikynttilää
Päivän Psalmi	Psalmi 65 (Luterilaisia virsiä, sivu 383)
Vanhan Testamentti	Jesaja 24:14–16
Epistolateksti	2. Korinttolaiskirje 9:6–15
Evankeliumi	Johannes 5:1–15

Virret

Alkuvirsi	326	Sinulle kiitos, Isä
Kiitosvirsi	126	Me kiitämme Sinua
Saarnavirsi	202	Jeesus Sana elämän
Uhrivirsi	340a	Herrasta veisaa kieleni
Ehtoollisvirret	221, 225, 227	Kiittäen nyt, Jeesus luona, Ylistys olkoon
Päätösvirsi	329	Kiitos nyt Herran

Kollehtarukous

Herra, iankaikkinen Jumala, varjele seurakuntaasi. Jos Sinä et sitä tue, ei se voi kestää. Anna meidän aina saada apuasi, välttää sitä, mikä on vahingollista ja noudattaa sitä, mikä on terveellistä. Poikasi Jeesuksen Kristuksen, meidän Herramme kautta. Aamen

Saarnateksti 2. Korinttolaiskirje 9:6–15

Saarnan aihe Jumala antaa vapaasti, laskelmoimatta

Tekstin maisema

Raamattu sanoo: **”Jos joltakin teistä puuttuu viisautta, anokoon sitä Jumalalta, joka antaa kaikille alttiisti ja soimaamatta, niin se hänelle annetaan.”** (Jaakobin kirje 1:5) Rakas ystävä, huomaa, että tässä sanotaan ”alttiisti” ja ”soimaamatta.” Jumala alttius on sitä, että Hän antaa vapaasti, laskelmoimatta, runsaasti ja suoraviivaisesti. Jumala ei myöskään soimaa, ei puhu alentavasti (ei siis pilkkaa) eikä sano anovalle: ”kuinkas julkeatkin, sinä syntinen, pyytää minulta tuollaisia kalliita asioita”, vaan Jumalan Isän sydän riemastuu, kun Hänen lapsensa pyytävät Häneltä apua hätäänsä ja tarpeisiinsa! Sitä vastoin ihminen on antamisessaan sidottu syntiseen lihaansa, laskelmoi, antaa vain niukasti ja ajattelee antamisesta hyvin mutkikkaasti. Tästä nyt Jumala puhuu meille tämän päivän tekstissämme ja me taas pyydämme, että saisimme oppia.

Rukoilemme! *Ah, Jesu mielem valaise ja sydämemme aukaise, ett sanas saattais hedelmän, meille tuottais uskon, elämän. Sun oppiasi oppimaan, Sun totuuttasi tuntemaan ja painamahan mieleemme, ett aina valmiit olemme.* Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen. Aamen.

1 Kaikki mitä meillä on, on Jumalalta (2. Korinttolaiskirje 9:8)

Onko meillä jotakin hyvää, mikä ei olisi Jumalalta saatu? Ei ole. Kaikki mitä meillä on, on Jumalan hyvää lahja. Joku voisi sanoa, että kyllä nyt jotakin on, jota olen itse tehnyt ja jota voisin pitää omana työnäni ja oman työn hedelmänä, esimerkiksi ensi talven polttopuut: kaadoin rangat, katkaisin ne pölkyiksi ja kirveellä tein klapit. Niin, mutta kenen luomia ovat puut metsässä, eikö Jumalan! Keneltä sait terveyden kaataa rankoja metsästä, eikö Jumalalta. Mistä sait silmä- käsi koordinaation ja fyysisen voiman halkaista puita, eikö Jumalalta! Kuka antoi sinulle silmät nähdä? Eikö Jumala. Mutta kuinka pohjaton meissä ihmisissä onkaan se, että pidämme lahjaksi saamamme itsestään selvytyksenä ja varastamme kiitoksen Jumalalta, joka on kaiken lahjoittanut? On kyllä totta, että monia asioita saamme kättemme työn hedelmänä, mutta kättemme työn hedelmäkin on Jumalalta saatua.

Pyhän Raamatun tekstimme konteksti on se, että Paavali kehottaa Korintton seurakuntalaisia pistämään pystyyn keräyksen köyhiä kristittyjä varten (luku 8, luku 9:1–5). Hänen ajatuksenaan on, että keräykset tehtäisiin hyvissä ajoin etukäteen, eikä vasta sitten, kun Paavali tulee Korinttoon. Paavali ottaisi vastaan lahjan, jonka hän sitten itse, henkilökohtaisesti, toimittaisi eteenpäin. Sen varmistamiseksi hän lähettää delegaation Korinttoon etukäteen! Mutta apostolilla on toinenkin kehoitus: **”valmiiksi ennen lupaamamme runsas lahja.”** (2. Korinttolaiskirje 9:5–6) Hän tarkoittaa sitä, että lahja, jonka seurakunta kerää, olisi siunattu ja runsas! Apostolin opetuksen ytimeen kuuluu myös se, että annetaan iloisella mielellä, ei surkeillen eikä pakosta. Tällainenhan antaminen voi lähteä vain Kristuksen sisäisestä tuntemisesta, siitä, että ensin on itse saanut armon ja syntien anteeksiantamuksen, ja siitä suunnattoman suuresta pelastuksen lahjasta Jeesuksessa, ihminen ei voi olla antamatta.

Sana muistuttaa meitä, että **”Hän, joka antaa siemenen kylväjälle ja leivän ruuaksi, on antava teillekin ja enentävä kylvönne ja kasvattava teidän vanhurskautenne.”** (2. Korinttolaiskirje 9:10) Oikeastaan vain sille, joka on Kristuksessa vanhurskautettu, elämä asiat näkyvät Jumalan lahjana, ja siitä syntyy myös kiitollisuus Jumalaa kohtaan pienissäkin asioissa. Tässäkin asiassa oppi syntisen vanhurskauttamisesta on se kivijalka, josta yksin nousee Jumalan mielen mukainen hedelmä, kiitollisuus Jumalaa kohtaan Hänen sanomattoman suuresta armosta ja kaikesta hyvydestään: **”Hän sirottelee, Hän antaa köyhille, Hänen vanhurskautensa pysyy iankaikkisesti.”** (2. Korinttolaiskirje 9:9)

Tässä kuitenkin meidän niin usein ymmärtämätön mielemme ajattelee, että **”minun pitäisi tehdä sitä ja tätä.”** Ajatuksemme kovin helposti kallistuvat vaatimuksen puolelle iloisen antamisen sijaan. Kymmenysten antaminen tuloistaan on hyvä ja kestävä periaate antamisessa, sillä se ikään kuin ohjaa lihaamme – syntien kiusauksessa elävää vanhaa luontoamme – ymmärtämään, että tässä on se luonnollinen ”vähin määrä”, minkä annan Jumalalle siitä kaikesta ja ylenpalttisen runsaasta hyvästä, mitä Hän on minulle antanut. Mutta kymmenykset eivät ole uhkaus, joka on varustettu hirmuisilla salamoilla, se ei ole lain saarna, vaan aivan kuten Paavalikin tässä opettaa, **”tämä avustamispalvelu ei ainoastaan poista pyhien puutteita, vaan käy vieläkin hedelmällisemmäksi Jumalalle annettujen monien kiitosten kautta.”** (2. Korinttolaiskirje 9:12)

Miten tämä siis koskee minua, meidän seurakuntaamme ja Lähetysshiippakuntaa? Se tarkoittaa sitä, että **”Jumalanpalvelus elämäksi, seurakunta kodiksi, lähetys elämäntavaksi.”** Ensin Jumalanpalveluksessa Jumala ravitsee hoitaa sinua: **”Siionin ravinnon Minä runsaasti siunaan, ja sen köyhät minä leivällä ruokin.”** (Psalmi 132:15) Messussa saat runsain määrin Kristuksen lahjat itsellesi, vakuutuksen siitä, että sinä syntisenä omistat Kristuksen aarteet, syntien anteeksiantamisen ja

lahjavanhurskauden. Me jaamme yhteisen hengellisen kodin, olemme kanssavaeltajia Jumalan Sanassa ja sakramenteissa; jaamme ilomme ja murheemme. Me myös pyydämme saada olla todistus Kristuksesta ympärillämme oleville ihmisille. Pidämme omalta osaltamme huolen, että antamiseni (säännöllinen kannatus ja messukolehti) tekee mahdolliseksi pyhään Raamattuun ja luterilaiseen tunnustukseen perustuvan seurakuntaperheen tarpeet ja vielä jää annettavaksi lähetystyölle kotimaassa ja pakanmaissakin. Mutta Suomi on jo lähetyskenttä ja pakanamaa, ja siksi meidän antamisemme keskittyy merkittävästi oman seurakunnan ylläpitämiseen ja rakentamiseen. Siksi apostoli sanookin: **"Tästä teidän palveluksestanne** (jonka oleellisena osana on Hyvän Paimenen luterilainen seurakunta Loimaalla) **huomattuaan, kuinka taattu teidän mielenne on, ylistävät Jumalaa siitä, että te näin alistuvalaisesti tunnustaudutte Kristuksen evankeliumiin ja näin vilpittömästi olette ruvenneet yhteyteen heidän kanssaan ja kaikkien kanssa."** (2. Korinttolaiskirje 9:13)

2 Jumala on jo antanut alttiisti, Hän antoi Kristuksen (2. Korinttolaiskirje 5:18–21)

Omastaan antaminen (siitä, mitä olemme Jumalalta saaneet) perustuu yksinomaan sille Jumalan armon perustukselle, että Jumala on ensin antanut alttiisti ja säästelemättä meille. Jumala on antanut meille Kristuksen, rakkaan Poikansa, ja on lukenut kaikki syntimme ja vikamme ja ansaitsemamme rangaistuksen Jeesuksen Kristuksen päälle ja syyksi, että meillä olisi rauha Isän Jumalan kanssa. **"Mutta kaikki on Jumalasta, joka on sovittanut meidät itsensä kanssa Kristuksen kautta ja antanut meille sovituksen viran. Sillä Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä lukenut heille heidän rikkomuksiaan, ja Hän uskoi meille sovituksen Sanan. Kristuksen puolesta me siis olemme lähettiläinen, ja Jumala kehottaa meidän kauttamme. Me pyydämme Kristuksen puolesta: antakaa sovittaa itsenne. Sen, joka ei synnistä tiennyt, Hän meidän tähtemme teki synniksi, että me Hänessä tulisimme Jumalanvanhurskaudeksi."** (2. Korinttolaiskirje 5:18–21) Sanat "Hän sirottelee" tarkoittavat läpäisemistä. Sana tulee skorpionin pistämisestä. Kun skorpioni pistää, niin sen pistos läpäisee ihon ja levittää myrkkyään. Jumala luki meidän syntimme Poikansa Jeesuksen syyksi, ja Jeesuksen kädet ja jalat läväistiin nauloilla ja kylki puhkaistiin keihään kärjellä, niin että Kristuksen veri vastamyrkynä kaikelle synnin turmelukselle meissä, leviäisi koko olemuksemme uskon kautta Hänen vereensä. Jeesuksen sovintoveri maksoi kaikki syntiemme mittaamattoman suuren velan kertakaikkisesti. Sitä tarkoittaa **"Jumala sirottelee, Hän antaa köyhille."** Jo silloin, kun me vielä elimme synnissä (ja jo ennen syntymäämme – ennen maailman perustamista) Jumala on valinnut sinutkin olemaan pyhä ja nuhteeton Hänen edessään: **"Hän on ennen maailman perustamista Hänessä (Kristuksessa) valinnut meidät olemaan pyhät ja nuhteettomat Hänen edessään, rakkaudessa. Hänessä (Jeesuksessa) meillä on lunastus Hänen verensä kautta, rikkomusten anteeksisaaminen, Hänen armonsa rikkauden mukaan."** (Efesolaiskirje 1:4, 7) Siksi kaikki alttius ja sydämen halu antaa nousee Jumalan vanhurskaudesta Kristuksessa, jonka Hän on hyväksenne lukenut.

Rakas ystävä, jo silloin, kun sinä vielä elit syntiesi taakkojen alla, pakenit Jumalaa, ja syytit Jumalaa vaivoistasi ja murheistasi, jo ennen sitä sinun syntivelkasi oli maksettu ja Jumala oli valmistanut sinulle täydellisen syntiesi anteeksiantamuksen Kristuksessa. Jumala on jo antanut alttiisti, vapaasti ja laskelmoimatta Kristuksen syntiemme sovittajaksi. Jumala on läpäissyt elämäsi, ruumiisi, sielusi ja henkesi Kristuksessa: sinä olet nyt päässyt lähelle Jumalaa Jeesuksen veren kautta. Ole nyt Isän Jumalan mielisuosiossa. *"Verensä tämä kulta on, se tuottaa Isän suosion. Hän otti meidät rakkaikseen, saaliina Pojan itselleen."* (LV 744)

Harri Lammi, pastori, V.D.M. Hyvän Paimenen luterilainen seurakunta, Loimaa / Pyhän Sanan luterilainen seurakunta, Forssa